

opusdei.org

Carta del Prelat (abril 2008)

La presència de Crist ressuscitat junt a nosaltres suposa una invitació a viure la vida corrent alegres, amb desitjos de millora i tractant els altres amb misericòrdia, sense distanciaments. Així ho suggereix el prelat de l'Opus Dei en la carta pastoral d'abril.

04/04/2008

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Us envio aquestes línies en ple temps pasqual, en el qual les nostres ànimes sobreïxen de goig per la resurrecció del Senyor. A les jornades doloroses de la passió i mort, ha succeït l'alegria de la nova vida immortal que Jesús ha rebut del Pare. Perquè es va humiliar, obedient fins a la mort, i mort de creu, per això *Déu el va exaltar i li va atorgar el nom que està sobre tot nom; perquè al nom de Jesús tot genoll s'agenolli en el cels, a la terra i als abismes, i tota llengua confessi: «Jesucrist és el Senyor!»*, per a glòria de Déu Pare[1]

Aquest és l'anunci que l'Església proclama amb especial força des dels inicis, i que els cristians hem de comunicar a totes les gents. La mort i resurrecció de Jesucrist —deia el papa en el missatge *Urbi et Orbi*, fa pocs dies— *és un esdeveniment d'amor insuperable, és la victòria de l'amor que ens ha alliberat de*

l'esclavitud del pecat i de la mort. Ha canviat el curs de la història, infontent un indeleble i renovat sentit i valor a la vida de l'home[2].

Em venen a la memòria tantes festes de Pasqua transcorregudes al costat de sant Josep maria. Hom hi palpava el seu goig en aquestes dates i com el transmetia a quants érem al seu costat. Era una alegria arrelada en la fe, en l'esperança i en la caritat, virtuts infoses per Déu en les nostres ànimes perquè puguem conèixer-lo, tractar-lo i estimar-lo. Tot aquest camí sobrenatural té el fonament últim en l'esdeveniment —històric i, al mateix temps, transcendent a la història— de la resurrecció gloriosa del Senyor. **Perquè Crist viu: Crist no és una figura que va passar, que va existir en un temps i que se'n va anar, deixant-nos un record i un exemple meravellosos. No: Crist viu. Jesús és l'Emmanuel: Déu amb nosaltres. La seva Resurrecció ens**

revela que Déu no abandona els seus. ¿És que una dona pot oblidar el fruit del seu ventre, no compadir el fill de les seves entranyes? Doncs, ni que ella se n'oblidés, jo no t'oblidaré mai a tu! (Is 49, 14-15), havia promès. I ha complert la seva promesa. Déu continua tenint les seves delícies entre els fills dels homes (cf. Pr 8, 31)[3].

En el missatge pasqual d'aquest any, Benet XVI ha escollit un versicle del salm 138 que, en l'antiga versió de la Vulgata, sona així: *resurrexi et adhuc tecum sum* [4], he ressuscitat i ara i sempre sóc amb vós. La litúrgia l'utilitza com a antífona d'entrada per a la missa del Diumenge de Resurrecció. En aquestes paraules, *en sorgir el sol de la Pasqua, l'Església reconeix la veu mateixa de Jesús que, ressuscitant de la mort, ple de felicitat i amor, s'adreça al Pare i exclama: Pare meu, aquí em teniu! He*

ressuscitat, encara sóc amb vós i hi seré sempre; el vostre Esperit no m'ha abandonat mai[5].

Al llarg de l'any marià, ens estem esforçant per posar més la Mare de Déu en tota la nostra jornada. Que fàcil resulta fer-ho, en considerar els misteris gloriosos del Rosari! El nostre Pare s'endinsava en la felicitat de la Mare de Déu en contemplar Jesús ressuscitat d'entre els morts. Encara que l'evangelí res no ens relata d'aquesta aparició, la convicció dels cristians és unànime. «Com podria la Mare de Déu, present en la primera comunitat dels deixebles (cf. Ac 1, 14), haver estat exclosa del nombre dels que es van trobar amb el seu diví Fill ressuscitat d'entre els morts?», es demanava Joan Pau II[6]. Evidentment, no! Maria va haver de ser la primera criatura a qui es va mostrar Jesucrist gloriós, omplint d'un goig sobrenatural i humà, inefable, aquest

cor que tant havia patit al costat de la Creu. Com no gaudiria de la presència del Salvador triomfant, Aquella que sempre havia estat unidíssima al Redemptor?

Detinguem-nos també nosaltres en aquesta escena. Pot servir-nos de guia el nostre Pare, quan escriu: **Ha ressuscitat! — Jesús ha ressuscitat. No està al sepulcre. — La Vida va poder més que la mort. Es va aparèixer a la seva Mare Santíssima. — Es va aparèixer a Maria de Magdala, que està boja d'amor. — I a Pere i als altres Apòstols. — I a tu i a mi, que som els seus deixebles i més bojós que la Magdalena: quines coses li hem dit!**[7].

Seguint aquests ensenyaments, hem de cercar, trobar i tractar Jesús, sempre viu, que camina al nostre costat en les contrarietats de cada jornada i que amb la seva divinitat

s'apospenta —amb el Pare i l'Esperit Sant— en els fons del nostre cor. Aquesta consideració no es queda en una il·lusió piadosa. A més d'estar al Cel, amb la seva Humanitat Santíssima, a la dreta del Pare —com confessem en el Credo—, Jesús roman a l'Església i en cada cristià per la gràcia. La seva presència en nosaltres i al nostre costat és real, encara que no la vegem amb els ulls de la carn; però l'experimentem de mil formes: en els afanys de millora personal —de santedat!— que ens infon per l'Esperit Sant; en les ànsies apostòliques que ens impulsen a sortir a la trobada d'altres ànimes, per ajudar-les a acostar-se a Déu; en la mirada misericordiosa amb què els cristians ens dirigim a totes les persones, sense distinció de raça, de cultura, de condició social, de religió. Tot això resulta possible perquè Jesucrist ressuscitat actua amb nosaltres, ens acompanya, viu en

nosaltres. Rebutgem tot el que sigui distància cap als altres?

Els dies passats hem actualitzat i meditat a fons aquests esdeveniments salvadors. A més a més, en renovar les promeses baptismals en la Vigília Pasqual, hem reafirmat els desitjos de caminar sempre amb Crist, que ens ha incorporat a Si mitjançant la regeneració espiritual del baptisme i ens alimenta amb el cos i amb la sang en l'eucaristia, per conferir més intensitat a la nostra identificació amb Ell. Com va escriure sant Josepmaria Escrivà, **la presència de Jesús vivent en l'Hòstia Santa és la garantia, l'arrel i la consumació de la seva presència en el món**[8].

Gràcies sobretot a l'eucaristia, la vida de Jesús **és vida nostra, segons allò que prometé als apòstols, el vespre de l'Última Cena: Si algú m'estima, guardarà els meus manaments, i el**

meu Pare l'estimarà, i vindrem a ell i en ell farem estada, (Jo 14, 23). Per tant, el cristià ha de viure segons la vida de Crist, fent seus els sentiments de Crist, de tal manera que pugui exclamar amb sant Pau, non vivo ego, vivit vero in me Christus (Ga 2, 20), no sóc jo qui viu, sinó que el Crist viu en mi[9].

Mercès a l'íntima unió existent entre Crist ressuscitat i els membres vius del cos místic, cadascú està en condicions d'incorporar les paraules del Salm que en els començaments d'aquestes línies us esmentava. *En aquesta perspectiva* —apuntava el papa en el missatge pasqual—, *advertim que l'afirmació que avui Jesús ressuscitat adreça al Pare* —"estic ara i sempre amb vós"— *ens concerneix també a nosaltres, que som fills de Déu i cohereus amb Crist, si realment participem en els seus sofriments per tal de prendre part*

també en la seva glòria (cf. Rm 8, 17). Gràcies a la mort i resurrecció de Crist, també nosaltres ressuscitem avui a la vida nova i, unint la nostra veu a la seva, proclamem el nostre desig de romandre per sempre amb Déu, el nostre Pare infinitament bo i misericordiós[10].

La nova existència en Crist requereix de part nostra l'esforç per fer morir la criatura vella; és a dir, tot allò que en nosaltres no estigui d'acord amb la Vida divina. Per això, resulta tan lògica la conclusió de sant Josepmaria Escrivà, en acabar la consideració del primer misteri gloriós del Rosari: **Que no morim mai pel pecat; que sigui eterna la nostra resurrecció espiritual. —I, abans d'acabar la dena, tu has besat les nafres dels seus peus..., i jo, més atrevit —sóc més infant— he posat els meus llavis sobre el seu costat obert[11].** Fomentes en la teva ànima un horror total a les

ofenses —greus o lleus— al teu Senyor? Confies a la Mare de Déu que t'obtingui de la Trinitat la neteja i humilitat que tots necessitem?

Un altre propòsit podem treure de la contemplació pausada del primer misteri gloriós del Rosari: la determinació de fer ressonar en les oïdes d'altres persones —que potser no coneixen Crist o es condueixen com si no el coneguessin— la urgència de sortir a la seva cerca i de seguir-lo, perquè només així se sentiran plenes d'una alegria imperible. La festa de la Pasqua ens impulsa a redoblar el nostre afany d'ànimes, a comportar-nos com els apòstols i les dones santes després d'haver trobat Jesucrist ressuscitat. No es van detenir davant cap dificultat, sinó que van donar testimoni de la resurrecció amb valentia i constància, i van arrossegar amb ells una inenarrable multitud de persones.

Com a cristians, fills de Déu a l'Església santa, hem d'anunciar per tot arreu la bona nova de la resurrecció del Senyor, fonament de la nostra fe. Amb paraules de sant Josepmaria, us recordo que **vol el Senyor els seus en totes les cruïlles de la terra. A alguns els crida al desert, a desentendre's dels avatars de la societat dels homes, per fer que aquests mateixos homes recordin als altres, amb llur testimoni, que Déu existeix. A d'altres, els encomana el ministeri sacerdotal. A la gran majoria, els vol enmig del món, en les ocupacions terrenals. Aquests cristians, per tant, han de dur Crist a tots els àmbits on es desenvolupen les tasques humanes: a la fàbrica, al laboratori, al treball de la terra, al taller de l'artesa, als carrers de les grans ciutats i a les sendes de muntanya[12].**

En la primera setmana del mes de març vaig tenir l'alegria de pregar en dos santuaris de la Mare de Déu que va visitar moltes vegades el nostre Pare. El dia 1 vaig ser a Loreto, on les autoritats han dedicat a sant Josepmaria Escrivà un camí de vianants que condueix a la Santa Casa; el trajecte està flanquejat per les estacions del Viacrucis, al costat de les quals figuren alguns textos del nostre Fundador. El dia 8, dissabte, vaig viatjar a Fàtima. Havia arribat a Lisboa la vigília, per passar unes hores amb les vostres germanes i els vostres germans portuguesos, com miro de fer alguns caps de setmana amb viatges ràpids. Molts records van passar per la meva memòria; concretament, com als dos llocs —en moments difícils— sant Josepmaria va resar amb les seves filles i amb els seus fills de tots els temps. En més d'una ocasió repetia que havia experimentat el pes i la magnífica

alegria de la caritat amb totes i amb tots.

Als dos llocs vaig anar acompanyat per vosaltres, per presentar a la Mare de Déu, en aquest any marià, les nostres accions de gràcies i els nostres fermes desitjos de comportar-nos com a deixebles fidels de Jesucrist a l'Obra. Tant a Loreto com a Fàtima vaig pregar a la Mare de Déu amb les oracions del nostre Pare i Mons. Álvaro, per agrair a la Mare de Déu la seva tutela cap a nosaltres i l'empremta mariana de l'Opus Dei. Li vaig demanar, en el vostre nom, que enforteixi i augmenti en tots aquest esperit de pura pietat mariana, que sant Josep maria ens va deixar en herència.

Continuem encomanant l'expansió apostòlica de l'Obra a tot el món, tant als llocs on ja ens trobem com en aquells altres on ens estan esperant. Us vaig parlar de Romania, Indonèsia

i Vietnam; també de Bulgària ens arriben crides urgents. És una aventura apassionant la que se'ns presenta, cadascú al lloc on Déu l'ha col·locat. La durem a terme, amb l'ajuda de la Mare de Déu, si personalment maldem per fer més intensa la unió amb Jesucrist ressuscitat, de qui ens ve tota la fortalesa. Demanem-la per intercessió de sant Josepmaria Escrivà: el pròxim dia 23 commemorarem l'aniversari de la seva confirmació i de la seva primera comunió, i la seva ajuda paterna ens farà ser en major grau ànimes eucarístiques.

No deixeu d'acompanyar-me amb la vostra oració per les meves intencions. Tinc la persuasió, com li vaig sentir al nostre Pare, que amb vosaltres i en vosaltres em faig fort per urgir al Senyor.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

Xavier

Roma, 1 d'abril de 2008.

.....

[1] Flp 2, 9-11.

[2] Benet XVI, *Missatge pasqual Urbi et Orbi*, 23-III-2008.

[3] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 102.

[4] Sal 138, 18 (Vg).

[5] Benet XVI, *Missatge pasqual Urbi et Orbi*, 23-III-2008.

[6] Joan Pau II, *Discurs a l'audiència general*, 21-V-1997.

[7] Sant Josepmaria Escrivà, *Sant Rosari*, Primer misteri gloriós.

[8] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 102.

[9] *Ibíd.*, n. 103.

[10] Benet XVI, *Missatge pasqual Urbi et Orbi*, 23-III-2008.

[11] Sant Josepmaria Escrivà, *Sant Rosari*, Primer misteri gloriós.

[12] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 105.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-abril-2008/> (05/04/2025)